



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 351/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu [REDACTED] (sudca spravodajca) a sudcov [REDACTED] a [REDACTED] v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], proti uzneseniam Okresného súdu Trnava č. k. 7PP/49/2025-52 z 24. septembra 2025 a Krajského súdu v Trnave č. k. 5Tos/6/2026-109 z 12. februára 2026 takto

### **r o z h o d o l :**

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. mája 2026 bez zastúpenia advokátom, o ktorého ustanovenie žiada, domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, dôstojnosť a rovnosť v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, práv na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), zákaz dvojitého pričítania podľa čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru uzneseniami okresného súdu o jeho návrhu na podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a krajského súdu o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

#### **II.**

2. Sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený viacerými rozhodnutiami za viaceré trestné činy, z toho najzávažnejším bol obzvlášť závažný zločin. Sťažovateľ požiadal o podmienčné prepustenie z výkonu trestu. Okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením návrh sťažovateľa zamietol, keďže z vykonaných dôkazov dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky. Vychádzal z toho, že sťažovateľ bol v minulosti už 19-krát trestaný,

z toho štyrikrát na nepodmienečný trest odňatia slobody, a preto je nepravdepodobné, že by prepustenie sťažovateľa na slobodu naplnilo sledovaný účel, keďže možnosť preukázať nápravu mal v minulosti už viackrát, avšak zakaždým sa následne dopustil páchania trestnej činnosti. Tento záver okresného súdu nezmenila ani skutočnosť, že podľa hodnotenia riaditeľa ústavu na výkon trestu sa sťažovateľ dlhodobo správa a vystupuje na požadovanej úrovni, dosiaľ bol sedemkrát disciplinárne odmenený, zapája sa do programov a je pracovne zaradený. Podľa okresného súdu je potrebné skúmať a hodnotiť celý priebeh výkonu trestu, pričom u sťažovateľa ide o formálne prispôsobenie sa podmienkam v ústave, a nie o nápravu osobnosti. Okrem toho splnenie zákonných podmienok u recidivistov treba posudzovať prísnejšie. Sťažovateľ sa mal taktiež počas výkonu trestu dopustiť v roku 2018 aj disciplinárneho previnenia, čo je podľa súdu znakom toho, že by prepustenie sťažovateľa na slobodu nebolo spôsobilé naplniť účel trestu.

3. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu. Doplnil, že disciplinárne odsúdenie sťažovateľa nie je vzhľadom na jeho zahľadanie relevantné pre rozhodnutie o podmiennečnom prepustení, avšak táto skutočnosť nič nemení na tom, že závery okresného súdu boli správne. Podľa krajského súdu nebol preukázaný faktický kvalitatívny posun osobnosti sťažovateľa. Správanie sťažovateľa je iba jednou z okolností, na ktoré sa pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení vzhliada, pričom relevantnou ostala sťažovateľova kriminálna minulosť. Na námietku sťažovateľa, že riaditeľ ústavu na výkon trestu odporučil jeho podmiennečné prepustenie, uviedol, že to má iba odporúčací charakter.

### III.

4. Sťažovateľ namieta, že rozhodnutia súdov sú arbitrárne a svojvoľné z dôvodu nesúladu zisteného skutkového stavu s právnym posúdením. Podľa sťažovateľa súdy neprihliadli na tie aspekty hodnotenia riaditeľa ÚVTOS, ktoré znejú v prospech jeho prepustenia, ale obmedzili svoje rozhodnutie iba na tú časť hodnotenia, ktorou bolo konštatované stredné riziko recidívy. Súdy sa taktiež mali dopustiť diskriminácie tým, že na neho ako recidivistu kladú oveľa vyššie zákonom nestanovené podmienky podmiennečného prepustenia. Zároveň tým, že jeho kriminálna minulosť bola nosným dôvodom zamietnutia jeho žiadosti, malo dôjsť podľa názoru sťažovateľa k porušeniu zásady *ne bis in idem*, keďže zohľadnenie jeho predchádzajúcej trestnej činnosti bolo relevantné už pri rozhodovaní o samotnom treste.

### IV.

5. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresného súdu bol na jeho odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá. V rozsahu proti uzneseniu krajského súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

6. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, a ani odpovedať na otázku, či malo byť žiadosti sťažovateľa o podmiennečné prepustenie vyhovené. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu. V súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti bolo zohľadnené aj uznesenie okresného súdu, ktoré s napadnutým uznesením krajského súdu tvorí z hľadiska predmetu ochrany jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

7. Z ústavy nevyplýva právo na to, aby bolo vyhovené návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je na úvahe súdu (II. ÚS 222/2019, III. ÚS 254/2025), pričom z § 66 Trestného zákona vyplývajú viaceré materiálne a vzájomné súvisiace podmienky podmiennečného prepustenia: (i) odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a (ii) možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na zaradenia odsúdeného do výkonu trestu. Z uznesení súdov je zrejmé, že rozhodujúce pre úvahu o nesplnení podmienok na podmiennečné prepustenie bolo to, že sťažovateľ bol v minulosti už 19-krát súdne trestaný za rôznorodú trestnú činnosť a bol v minulosti viackrát vo výkone trestu odňatia slobody, po ktorého vykonaní sa ďalej dopúšťal páchania trestnej činnosti. Súdny taktiež ústavne konformným spôsobom vysvetlili, prečo nemožno sťažovateľovo správanie v ústave považovať za preukázanie nápravy jeho osoby a polepšenia sa.

8. Táto úvaha všeobecných súdov zodpovedá podmienkam, pre ktoré nemožno sťažovateľa prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody tak, ako ich stanovuje § 66 Trestného zákona. Opakované postihnutia konania sťažovateľa trestom odňatia slobody podľa Trestného zákona, ktoré boli spojené s výkonom tohto trestu a ktoré predchádzali výkonu súčasného trestu, odôvodňujú záver, že rozhodnutie krajského súdu nie je zjavne mylným výkladom § 66 Trestného zákona (III. ÚS 254/2025).

9. Nemožno dospieť k záveru, že by zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení sťažovateľa v namietanom rozhodnutí krajského súdu predstavovalo porušenie základného práva nebyť trestne stíhaný za čin, za ktorý už bol sťažovateľ právoplatne odsúdený. Výsledkom rozhodnutia o neprepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody totiž nie je jeho opätovné trestné stíhanie. Preto nemožno dospieť k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 5 ústavy. Obdobne nemožno dospieť k záveru o porušení ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 dohovoru, keďže k obmedzeniu jeho osobnej slobody v súčasnosti dochádza na základe ústavnou sťažnosťou nenamietaných rozhodnutí, ktorými mu bol uložený trest odňatia slobody (III. ÚS 254/2025). Na vec sťažovateľa nemožno uplatniť ani základné právo podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ktoré sa týka rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

10. V súvislosti s námietkou porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy treba uviesť, že zásady vyjadrené v týchto ustanoveniach ústavy v súhrne vyjadrujú podstatu základných práv a majú univerzálny charakter. Preto nemôžu byť priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127

ods. 1 ústavy a ich porušenie možno posudzovať len ako súčasť porušenia základných práv a slobôd (I. ÚS 59/97, II. ÚS 269/2019). Obdobné závery platia aj pre čl. 14 dohovoru, ktorý možno namietat' len v priamom spojení s iným právom podľa dohovoru.

11. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 3. júna 2026**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**